

alleen van u
als ik van mij

Leesexemplaar

alleen van u
als ik van mij

gedichten

Billie Vos

P E L C K M A N S

voorwoord

dit boek begon als een gesprek met mijzelf
maar het eindigt bij u –

rond de zomer, ergens in mijn living
zat ik huilend op mijn bed
hoe schrijft ge over liefde
als ge die even niet voelt
ik ontdekte vermoeidheid in mijn hart

dit is geen boek over liefde
of toch niet direct
misschien is liefde precies datgene
wat ontstaat in de ruimte tussen afstand en aanraking
tussen huilen en erover spreken
ik ontdekte dat als ge in de stilte kunt gaan staan
ge dat ook in de wereld kunt
maar de omgekeerde weg is niet vanzelfsprekend
in de wereld staan betekent niet altijd
dat ge de stilte kunt proeven

in de eenzaamheid die ik vond
of waar ik met snelheid op uitschoof
lag dit boek op mij te wachten
en het bracht mij dicht bij mezelf
maar ook bij de ander

//

ik denk dat het u iets wil vertellen

Hoofdstuk 1 // voet

in mijn lijf daar woont een mens
ze huist in de zool van al mijn staren
haar stem klinkt uitgeleefd
haar schreeuw gedempt met blaren
spieren hangend over de leuning
van haar bestaan
met voorovergebogen rug
kijkt zij de wereld aan
zittend in een stoel bij het raam
– hier hoor ik – niks
de wereld roept wanneer de
zon zich naar beneden richt
maar zij sluit de ramen
afgelegen is de ziel
die niet weet hoe te bewegen
rondom de chaos van een ander
– als we hier blijven, vallen we niet om –
ze ligt in bed en draait zich krom
de vermoeidheid hangt haar aan de ogen
de verlorenheid wringt zich op haar schoot
op de wreef van al haar zorgen
ligt een wereld die verdooft

in mijn lijf daar woont een mens
die haar evenwicht verloor
tussen de tenen van haar angsten
klinken vervormde echo's door
ze zit verborgen in de rug van mijn hiel
en dwingt mij luid tot stilstand
als de voetafdruk van mijn verdriet
is zij het die zich in mij plant

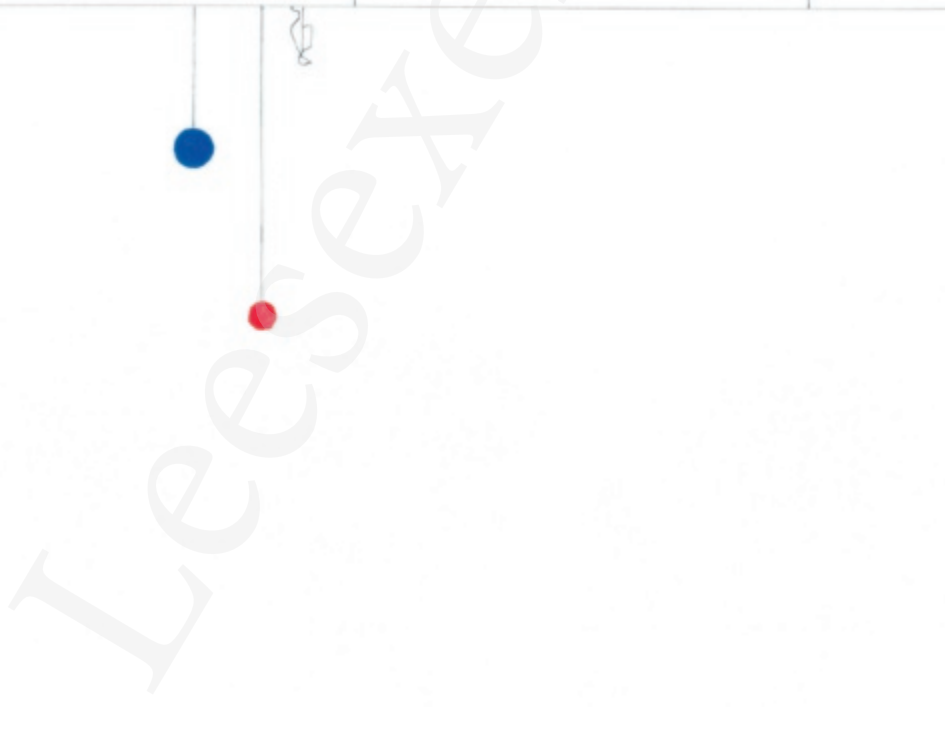
tot haar wortels in de mijne

de eenzaamheid vereigent

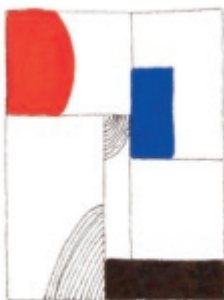
Leesexemplaar

Leesexemplaar

ik voel haar sluimeren als ik wakker word
ze kruipt voortdurend in mij rond
op de middag groet ik haar
in pyjama staat zij voor mij in de spiegel
wij lachen niet
haar stem is hees
door de dag zwelt ze tot mijn pijngrens
in de avond heeft ze mij die grens ontnomen
ik wacht tot ze vervelt

het is juli
maar de zon schijnt niet

deze littekens zijn mijn poëzie
als ge ze niet vindt rijmen met de uwe
dat kan kloppen
ge hebt dan ook op eender welk moment
een reden om te stoppen
met het lezen van mijn woorden
maar als de kans bestaat
dat ge u herkent
in de scheuren van mijn zinnen laat mij u dan lezen
u op de regel verzinnen
u vinden aan het einde van mijn zoektocht
u toevallig begrepen voelen
terwijl ik mezelf probeer te rangschikken
hoe meer ik mijn waarheid
hoe meer ik de uwe kan doorprikken
hoe meer gij mij leest
hoe minder hard mijn wonden pikken

laat mij u begrijpend schrijven

kent ge dat
wanneer ge zo hard tegen uw tranen vecht
dat ze voelbaar tegen uw gehemelte stuwen
het wil zich tegen uw ogen duwen
overlopend schreeuwen
hoe moeilijk het is
een rivier te dragen
die niet weet hoe te stromen

ik kan het intomen
doen alsof ik geen gesmolten, krakend ijs
verzamel op de grens van mijn stem
ik lach ze klem
ik lach ze klem
ik lach ze klem